

SEX=БАЛЯСЫ

У ВОЧЫ ГЛЯДЗЕЦЬ!

Ну што, шанюўныя?.. Добра яно або дрэнна, але зімовыя святы мы з вамі нарэшце ўсе адгулялі. Нават «кантрольны» стары Новы год. Усё, фініта ля камедыя, застаецца толькі чакаць наступных. Ці хіба крыху панастальгіраваць, як той казаў, наўздагон? Пакуль уражанні яшчэ свежыя... Але ў гэтым выпадку трэба быць гатовым не толькі прыгадваць, але і часам паглядзець праўдзе ў вочы ў прамым сэнсе слоў. А яны, як мы памятаем, люстэрка душы. Гатовыя? Хоць і спяваў некалі Юрый Антонаў пра тое, што «давай не бачыць дробнага ў люстраным адбітку», зрабіць гэта не заўсёды атрымліваецца. («У Новы год адбываюцца цуды! Напрыклад, можна паправіцца на пяць кілаграмаў за два дні».) Ну, ды не бярэце да галавы — гэта праблема хуткавырашальна пасля таго, як у халадзільніку заканчваецца ўсё тазікі з аліўе. Ну, схадзіце, калі што, на трэніроўку навамоднага крос-фіта. Многія ж сябе менавіта гэтым і суцяшаюць, — што сходзяць, марачы імгненна пазбавіцца ад праблемы («З'явіліся тэлефоны, убудаваныя ў вуха, тэлевізары, убудаваныя ў вока... Вядуцца распрацоўкі новых унітазаў».) Але хопіць на кулінарную тэму. Каго ёй здзівіш? («Сакрэт пахудзення вельмі просты. Але сакрэт ёсць сакрэт».)

Фота Ганны ЗАНКВІЧ

Напрыклад, студэнтка з Іркуцкай вобласці напярэдадні свят у прамым сэнсе слоў устала на абарону елак ад высечкі голямі грудзямі. Яна з'ездзіла ў зімовы лес, цалкам там распранулася паміж дрэвамі і ўпрыгожыла адно з іх. («Санта-Клаус заўсёды такі вясёлы, таму што ў яго ёсць спіс дрэнных дзяўчат».) Відэазапіс і фатаграфіі студэнтка, вядома, выклала ў свабодны доступ. І ведаеце што? Уважлівыя карыстальнікі захапіліся зусім не палымным спісам дзяўчыны пра зберажэнне жывых лясных насаджэнняў... («Для ўсіх нельга быць пушыстым — расцягнуць на каўняры».) І нават не маладым аголеным целам на фоне зімовага лесу. («Парадокс. Калі поўная дурніца доўга сядзіць на дыеце, дык яна становіцца стройнай дурніцай, пры гэтым застаючыся такой жа поўнай...»). Яны звярнулі ўвагу найперш на тое, што ў кадры была толькі адна невялікая ўпрыгожаная ёлачка, а ўсе астатнія навокал — бярозы ды іншыя лісцевыя пароды. («Чаго толькі не робяць людзі, каб выканаць мару. Напрыклад, нічога».) Калі зірнуць праўдзе ў вочы, гэта ўжо не першая падобная акцыя дзяўчыны, калі яна аголенай і «пратэставала», і «падтрымлівала ў гонар». Дык, можа, бедная зялёная лясная прыгажуня тут і ні пры чым зусім? («Яны дзве гадзіны захоплена размаўлялі пра музыку, жывапіс, архітэкттуру. Калі ён сказаў, што жанаты, гаварыць адразу не стала пра што».)

Перад святамі распрацоўшчыкі адной замежнай камп'ютарнай гульні, якая была запушчана ў тэставым рэжыме, мусілі прасіць прабачэння ў карыстальнікаў. Зноў жа самая зоркія з іх (хоць там насамрэч толькі сляпы б не ўбачыў) разгледзелі, што ў намаляваных герайнх занадта рэалістычна праз бялізну знізу праступае самі здагадваецца што... І на заклік грамадскасці «паглядзець у вочы» што адказалі распрацоўшчыкі? Ва ўсім вінаваты адзіны мастак-фрылансер, які вось так зразумеў сваю задачу! Вы паверылі, што гэта было ненаўмысна, а не дзеля раскруткі такім спосабам новай гульні? («Маці лгала маленькаму Андрэшу, што дзяцей знаходзяць у капусце, і ён адмаўляўся есці галубцы».)

Ужо пасля святкаванняў па свеце пракаціўся жарталівы зімовы флэш-моб: пасажыры без штаноў праехалі ў метро ў як мінімум у 60 гарадах 25 краін. Ідэя заключалася ў тым, каб і сябе павесяліць, і іншых пацешыць, даць адпор зімовай апатыі і спячцы. («Калі я раблю глупствы, дык прыгадваю людзей, якія бяруць крэдыты на вяселлі, і мне становіцца лягчэй».) Ну, усё б яшчэ было нічога, каб гэты флэшмоб праходзіў першы ці другі раз. Напрыклад, на хвілінку. («—Ты будзеш здзіўлены, але яна ў мяне першая, кланясу! — Пятровіч, мяне абсалютна не цікавіць твая першая група крыві!») Ну, нешта новае быццам бы... Шаснаццаты раз адбылася гэта акцыя! І што, слоган флэшмобу быў: без штаноў — цяпер і ў вашым горадзе?! На гэтым фоне хіба толькі амерыканцам было б цікава зазірнуць у вочы. Я да таго, што менавіта ў час правядзення флэшмобу прыйшлі рэкордныя для многіх рэгіёнаў ЗША маразы — аж мінус дзесяці! («Паважаныя вытворцы зімовых куртак! Вы хочаць разумець, што ў вашай «зімовай» куртцы я мерзну ўжо ў лістападзе?!») У нас жанчыны пры такім надвор'і ў танючкіх калготках працягваюць хадзіць і нічагусенькі... («Чужога нам не трэба, але сваё мы возьмем, чым бы яно не было».)

А вось сапраўднай святочнай гісторыяй у тэму мне падаўся, на першы погляд, кур'ёз. У Ірландыі 74-гадовая жанчына ўпрыгожыла навагоднюю ёлку не шарамі, а ніжняй жаночай бялізнай ва ўпакоўцы ў выглядзе празрыстых шароў. А стрынгі ўнутры яшчэ і свяціліся. Уяўляеце? Пра гэты выпадак расказала ўнучка жанчыны. Карыстальнікі ў сёвіце замілаваліся наіўнасці пенсіянеркі і пагадзіліся, што шары з бліскучымі трусамі сапраўды можна было лёгка зблытаць з ёлачнымі цацкамі. («Папялушка ніколі не прасіла для сябе прынца. Яна прасіла выхадны і прыгожую сукенку».) А я вось што думаю... Калі б зірнуць у вочы гэтай дамы, ці не ўбачылі б мы ў іх яркія іскрынікі свавольства? Можна, не такая і сляпая насамрэч тая жанчына, якая здолела ўбачыць у свяце тое, чаго іншыя ўжо і не заўважыць? («Дні нараджэння карысныя для здароўя. Брытанскія вучоныя даказалі, што тыя, у каго было больш дзён нараджэння, жылі, як правіла, болей».) А, як думаеце?..

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«Сям'я заўсёды — на першым месцы»

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «43».)

— Гэта ж не першы конкурс прыгажосці для вас?

— Калі была студэнткай, удзельнічала ў конкурсах прыгажосці на ўніверсітэцкім узроўні, адтуль накіроўвалі на рэспубліканскі. Быў і міжнародны «Каралева-вясна», які праходзіў у Мінску. У рэспубліканскім студэнцкім конкурсе «Student Star» я перамагла ў свой час. У «Каралева-вясне» таксама ўвайшла ў фінал. Так што якісьці вопыт удзелу ў конкурсах я мела. Калі атрымала прапанову, адчула нават нейкую настальгію, падумала, чаму б і не? Паспрабаваць сябе ў новых абставінах — гэта добры шанец і новы досвед.

— Нейкія абавязкі з'явіліся ў сувязі з атрыманнем тытула «Другой Віцэ-Місіс»?

— Не, кантракт арганізатары падпісалі толькі з пераможцай. Але я лічу, што мой тытул — добрая нагода, каб самой зрабіць нешта для тых, каму патрэбна дапамога. Вось на Раство сумесна з арганізацыяй «SOS-Дзіцячыя вёскі» мы запрасілі больш за трыста дзяцей на кінапаказ мультфільма «Фердынанд». Стварылі ім святочны настрой.

— Раскажыце пра ваш сацыяльны праект, з якім ехалі на конкурс?

— Ужо сёмы год мы праводзім фестываль «Taste of Minsk». Гэта сямейнае мерапрыемства на адкрытым паветры, куды можна прыйсці і добра правесці час і дзецям, і дарослым. Для малых створаны розныя зоны, працуюць аніматары, ладзяцца конкурсы і спартыўныя спаборніцтвы. Кожны вечар праходзяць джазавыя вечары, працуе смачная кухня. Мінутым летам разам з ЮНІСЕФ мы вырашылі запрасіць сем'і бежанцаў з Украіны і Афганістана, якія жывуць у Беларусі, каб дапамагчы ім адаптавацца ў нашай краіне, пазнаёміць, каб дзеці знайшлі новых сяброў.

— Арганізатар гэтага фестывалю, дарэчы, ваш муж — вядомы арганізатар свецкіх мерапрыемстваў, бізнесмен Юрый Рэут. Гэта ён вас натхняе на розныя праекты?

— Канешне, ён з'яўляецца маёй апорай і падтрымкай, штосёці падказвае, і я вельмі ўдзячная яму за гэта. Але ў чым мы з мужам падобныя, дык гэта ў тым, што ў нас заўсёды былі актыўныя жыццёвыя пазіцыі. Зараз імкнёмся адзін аднаму дапамагаць і развівацца. Ён раіцца са мной наконт нейкіх новых ідэй, я — з ім. Атрымліваецца адзіная каманда. Праўда, ёсць напярэкі, дзе мы рухаемся асобна. Там я не ўмешваюся ў яго справы, а ён — у мае. Юра ў свой час атрымаў адукацыю праграміста, але кірункаў дзейнасці ў яго вельмі шмат, ён надзвычай заняты. Я бачу, што часу на сон у яго застаецца ўсё менш.

«Мой тытул — добрая нагода, каб самой зрабіць нешта для тых, каму патрэбна дапамога».

— Раскажыце пра ваш праект «My Muse Vintage».

— Ён дастаткова малады, з'явіўся два гады таму. Ідэя нарадзілася ў маёй сяброўкі, і мы кампаньёны ў гэтай справе. Сябруем даўно, разам вучыліся. Наша 27-я мінская школа была з тэатральным ухілам. Вось гэта мастацтва пераўвасаблення, любоў да касцюмаў на нас з Насцяй і паўплывала. Адночы ў Барселоне яна купіла некалькі вінтажных сукенкаў. Сяброўкі былі ў захапленні і прасілі панасіць. Так мы вырашылі, што камусьці яшчэ гэта будзе цікава. Аказалася, што вінтажным адзеннем захапілася шмат дзяўчат. Мы прывозім яго з Парыжа, Берліна, Барселона, Мілана.

— Ці ёсць зараз месца тэатру ў вашым жыцці?

— Канешне, любоў да яго засталася. Цяпер разам з сынам хаджу на дзіцячыя пастаноўкі, каб захапіць яго гэтым відам мастацтва. Тэатр беларускай драматургіі (мой любімы), сучасны мастацкі тэатр і тэатр оперы і балета — вось так выглядае топ-3 маіх захапленняў.

— Вы скончылі педагагічны ўніверсітэт, ці давалося працаваць па прафесіі?

— Пасля школы я хацела быць актрысай, як і многія мае аднакласнікі ездзіла паступаць у Маскву, але не атрымалася. Каб не губляць год, пайшла ў педагагічны ўніверсітэт з думкамі пасля зноў паспрабаваць трапіць у тэатральны. Праўда, у ВУН быў свой студэнцкі тэатр, я пачала там іграць, у мяне з'явіліся новыя сябры, і я вырашыла, што мне і тут добра. Я настаўнік мовы і літаратуры. У школе выкладаць давалося толькі падчас практыкі. Паколькі на апошніх курсах працавала ў адным з часопісаў пра моду і прыгажосць, то мяне размеркавалі ў гэтую рэдакцыю.

— Зараз рэдагуеце часопіс Famous?

— Так, яго выдае мой муж. А паколькі ў мяне ёсць вопыт такой працы, я займаюся творчай часткай.

— Хапае часу на сям'ю?

— Калі расстаўляць прыярытэты, то на першым месцы ў мяне заўсёды сям'я. У майго сына ніколі не было нянякі, першы год я адмовілася ад усіх праектаў і была толькі з ім. Увечары, у выхадныя адкладаю работу і больш часу праводжу з Маркам. Тата наш таксама стараецца перанесці свае справы, выбрацца разам з намі на нейкае сумеснае сямейнае мерапрыемства.

Алена КРАВЕЦ. kravets@zviazda.by

ЧЫРВОНКА
ЧЫРВОНАЯ ЗМЕНА

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12

ад 19 лютага 2009 года выдана

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнікі газеты —

рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»,
грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».

Дырэктар — галоўны рэдактар

СУХАРУКАЎ Павел Якаўлевіч.

Адказныя за выпуск: рэдактар аддзела
Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.
Выдавец — рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».
Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41.

e-mail: info@zviazda.by

Газета адрэкавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве

«Выдавецтва «Беларускі Дом друку».

ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009.

220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.

Тыраж 20.008.

Нумар падпісаны ў 19.30 17.01.2018 г.